

Arrest

nr. 262 881 van 25 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 maart 2021.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 mei 2021 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij meldt zich op 4 september 2013 aan bij de administratieve diensten van de stad Geel voor het aangaan van een wettelijke samenwoning met een Nederlandse vrouw die op dezelfde dag vraagt om haar inschrijving in België. De verzoekende partij legt hierbij een kopie van haar Surinaams paspoort voor met daarin een door de Franse autoriteiten afgeleverd Schengenvisum voor een verblijf van 30 dagen in de periode van 9 januari 2012 tot 1 maart 2012. Op 13 juni 2014 wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet meer verblijft op het opgegeven adres.

1.2. De verzoekende partij meldt zich op 1 oktober 2019, samen met een Nederlandse man W.B., aan bij de administratieve diensten van de gemeente Lille om zich te laten inschrijven in de gemeente. Zij legt hierbij een Surinaams paspoort voor, afgegeven in Suriname op 10 januari 2017 en geldig tot 10 januari 2020, maar zonder inreisstempel of visum.

1.3. Op 13 november 2019 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij krijgt een termijn van 30 dagen voor vrijwillig vertrek. Deze beslissing wordt verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.4. Op 19 december 2019 wordt de verzoekende partij gehoord door een inspecteur van de politie.

1.5. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister beslist op 20 december 2019 tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Deze beslissingen worden de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het beroep dat de verzoekende partij tegen het inreisverbod indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wordt met arrestnr. 234 694 van 31 maart 2020 door de Raad verworpen.

1.6. Op 4 maart 2020 neemt de burgemeester van de gemeente Lille de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Het beroep dat de verzoekende partij tegen deze beslissing indiende bij de Raad wordt met arrestnr. 244 761 van 24 november 2020 verworpen.

1.7. De verzoekende partij dient op 14 december 2020 opnieuw een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (hierna: de gezinsherenigingsaanvraag) in functie van haar Nederlandse feitelijke partner.

Op 15 maart 2021 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze gezinsherenigingsaanvraag met de volgende beslissing, die de bestreden beslissing is:

“(…)

M., M.

Nationaliteit Suriname

Geboren op X

Verblijvende te (…)

NN. (…)

U vroeg op 14.12.2020 opnieuw gezinshereniging aan met uw aangehaalde feitelijke partner, zijnde B. W. R., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...), op basis van artikel 47/1, 1 ° van de wet van 15.12.1980.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België

U bent tijdelijk van dit recht ontzegd, gezien u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexes) van 3 jaar genomen op 20.12.2019 en u dezelfde dag betekend. Een verzoek tot nietigverklaring van dit inreisverbod werd op 31.03.2020 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting.

Dit inreisverbod is nog steeds van kracht gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken of dat u de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15/12/80. Bovendien, ook al heeft u het grondgebied niet verlaten, bestaat het inreisverbod ook al begint de termijn pas te lopen vanaf de datum waarop u effectief het grondgebied van België zou verlaten (arrest RVS n° 240 394 van 11/01/2018).

In het verwerpingsarrest van de Raad van Vreemdelingenbetwisting van 31.03.2020 werd reeds gesteld dat het inreisverbod van drie jaar in hoofde van betrokkene, rekening houdend met de aanwezigheid van Dhr. B. en betrokkene's meerderjarige dochter op het grondgebied, niet disproportioneel is ten aanzien van betrokkene's recht op een gezins- of privéleven.

Op grond van bovenstaande vaststellingen kan worden geconcludeerd dat u België kan verlaten om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te bekomen dewelke slechts een tijdelijke scheiding

van Dhr B. met zich meebrengt en hem er niet toe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied in zijn geheel te verlaten.

Vandaar dat het bestaan van het inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is, de intrekking van het AI rechtvaardigt, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd.

Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten alsook aan het inreisverbod u betekend op 20.12.2019.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij legt geen nota met opmerkingen neer.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

"ARTIKEL 47/1 JUNCTO ARTIKEL 52 VAN HET KB VAN 8 OKTOBER 1981; SCHENDING VAN DE RECHTSPRAAK VAN HET HOF VAN JUSTITIE ZOALS BEPAALD IN HET ARREST OUHRAMI PD. 26.07.2017 MET BETREKKING TOT ARTIKEL 11, LID 2 VAN DE TERUGKEERRICHTLIJN (HVJ C-225/16) EN ZOALS BEPAALD IN HET ARREST K.A. TEGEN BELGIË PD. 08.05.2018 MET BETREKKING TOT ARTIKEL 20 VWEU (HVJ C-82/16)"

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"1.

Conform artikel 52 van het Vreemdelingen-KB heeft de gemeente aan verzoeker een bijlage 19ter afgeleverd op 14.12.2020 (stuk 2).

Verzoeker heeft in casu een aanvraag gezinshereniging ingediend op basis van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet met haar partner met wie zij een duurzame relatie heeft als referentiepersoon, waarna artikel 52 van het Vreemdelingen-KB verder bepaalt hoe de procedure verder dient te worden gevolgd.

Verwerende partij is klaarblijkelijk de mening toegedaan dat ze de aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking kan nemen en zodoende het afgeleverde attest van immatriculatie als onbestaande kan beschouwen middels een simpel schrijven (in plaats van een bijlage 20) wegens het bestaande inreisverbod.

Evenwel stelde de RvV in haar arrest nr. 135.627 dd. 19.12.2014 dat DVZ niet louter naar een eerder opgelegd inreisverbod kan verwijzen als motivering om de ingediende verblijfsaanvraag als familielid van een burger van de Unie niet in aanmerking te nemen.

Ook in het arrest nr. 139.567 dd. 26.02.2015 en het arrest nr. 140.920 dd. 12.03.2015 wordt hetzelfde over een verblijfsaanvraag van een familielid van een Belg geoordeeld.

DVZ moet de aanvraag gezinshereniging onderzoeken en kan deze alleen overgaan tot een gemotiveerde weigering omdat de wettelijke voorwaarden niet zijn voldaan, of omdat er fraude, misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde is.

Het bestuur heeft verzoeker met de afgifte van de bijlage 19ter een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan, waardoor bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering dd. 20.12.2019 impliciet, doch zeker werd ingetrokken (RvS 16 december 2014, nr. 229.575; RvS 25 mei 2014, nr. 10.529).

Dit bevel is immers onverenigbaar met het nadien aan verzoeker toegekend tijdelijk verblijf.

Het gegeven dat het slechts een tijdelijke en preciaire verblijfstitel betreft, doet hieraan geen afbreuk. De bijlage 19ter raakt niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf (RvS 14 juni 2016, nr. 235.046; RvV 18.11.2016, nr. 177 933, p.22). Verwerende partij kan de bijlage 19ter en het afgeleverde AI bijgevolg niet als onbestaande beschouwen.

De gemeente was conform artikel 52 van het Vreemdelingen-KB als het ware verplicht om een bijlage 19ter af te leveren. Indien verwerende partij de aanvraag dienvolgens wenste af te wijzen, diende zij een bijlage 20 af te leveren. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel zeer duidelijk dat de verwerende partij geen bijlage 20 heeft genomen.

In dat opzicht werd artikel 52 van het Vreemdelingen-KB dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

In verschillende arresten bevestigt de Raad van State het standpunt van de RvV dat beslissingen van de DVZ, waarbij de aanvraag gezinshereniging niet in overweging of in aanmerking wordt genomen omwille van een bestaand inreisverbod, onwettig zijn (RvS 13 december 2016, nr. 236.752; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.596; RvS 12 mei 2016, nr. 234.719).

2.

In het arrest OUHRAMI dd. 26.07.2017 verduidelijkt bovendien het Hof van Justitie hoe artikel 11, lid 2 van de Terugkeerrichtlijn moet worden geïnterpreteerd (stuk 3).

Het Hof verduidelijkt daarbij dat een inreisverbod pas ingaat op het ogenblik dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaten heeft. In casu heeft verzoeker nooit het Belgische grondgebied verlaten, zodat het inreisverbod nooit is ingetreden.

Het inreisverbod en de rechtsgevolgen ervan beginnen te lopen vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.

Uit dit arrest volgt dat een inreisverbod pas uitwerking heeft vanaf het moment dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten verlaat. Aangezien een inreisverbod volgens het Hof niet in werking kan treden bij blijvende aanwezigheid op het Belgisch grondgebied kan de DVZ een niet-uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod NIET inroepen als motief om een latere verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen of ten gronde te weigeren.

De bewoordingen van het arrest zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: het inreisverbod sorteert pas rechtsgevolgen nadat de betrokkene het grondgebied van de Schengenlanden heeft verlaten, dus NIET eerder.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de puntjes 42, 45, 49, 50, 51 en 53 van het arrest:

"42. De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.

45. Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking „inreisverbod” vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „te rug keer”, zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

49. Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven.

50. Dus hoewel richtlijn 2008/15 de lidstaten op grond van artikel 6, lid 6, de mogelijkheid biedt om het terugkeerbesluit en het inreisverbod tegelijkertijd vast te stellen, volgt uit de opzet van deze richtlijn duidelijk dat deze twee besluiten los van elkaar staan: het eerste verbindt consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf terwijl het tweede een eventueel later verblijf betreft en dit onrechtmatig maakt.

51. Een eventueel inreisverbod vormt aldus een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten.

53. Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 vloeit dus voort dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten "

Alle rechtscolleges in de EU moeten in identieke of vergelijkbare situaties als die waarvan sprake in de rechtszaak de door het HvJ gegeven interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn volgen, en dit vanaf het moment dat het Hof uitspraak heeft gedaan.

De door het Hof gegeven uitleg van een bepaling geldt vanaf de datum van inwerkingtreding van die bepaling (de *ex tunc* werking).

Ook de administratieve overheden zijn gebonden door de interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn.

De RvV en de Raad van State hebben de rechtspraak van het Hof van Justitie meerdere malen gevolgd.

Het arrest van de Raad van State nr. 240.394 dd.11.01.2018, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, is geen grond om de aanvraag niet in overweging te nemen.

Sinds het arrest *Ouhrami* vernietigt de RvV zonder voorwerp verklaringen van 9bis-aanvragen wegens een eerder opgelegd (en niet opgeheven of geschorst) inreisverbod. Het inreisverbod gaat pas in op het moment dat betrokkene het grondgebied verlaat en een 9bis aanvraag kan worden ingediend vanuit onwettig verblijf (RvV nr. 194066, 23 oktober 2017; RvV nr. 195142, 16 november 2017; RvV nr. 197804, 11 januari 2018; RvV nr. 202703, 19 april 2018; RvV nr. 205920, 26 juni 2018). Deze rechtspraak werd bevestigd door de RvS (Cass nr. 240394, 11 januari 2018).

Bovendien is de stelling van de RvS dat een verblijfsrecht op basis van artikel 40ter tevens een recht op toegang impliceert (en dus afwezigheid van inreisverbod) achterhaald door het arrest *K.A. t. België*. In dat arrest stelt het HvJ immers duidelijk dat een derdelands-familielid van een statische Belg dat een verblijfsrecht ontleent aan artikel 20 VWEU, geen voorafgaand wettig verblijf (en dus recht op toegang) in de lidstaat veronderstelt. Het familielid put zijn verblijfsrecht immers rechtstreeks uit artikel 20 VWEU (zie *infra*).

3.

De bestreden beslissing is tevens in strijd met artikel 20 VWEU. Dat oordeelde het Hof van Justitie (HvJ) in het arrest *K.A. E.A. TEGEN BELGIË* dd. 8 mei 2018 naar aanleiding van een aantal prejudiciële vragen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 20 VWEU stelt:

"1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen. Deze rechten worden

uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld. ”

Volgens het HvJ verzet artikel 20 VWEU zich tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij het een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt om de enige reden dat tegen de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd is.

De lidstaat onderzoekt de aanvraag gezinshereniging dan niet en gaat dus ook niet na of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de derdelander en de eigen onderdaan (= Unieburger). Indien er een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan, zou de weigering om aan de derdelander een afgeleid verblijfsrecht te geven tot gevolg hebben dat de Unieburger feitelijk gedwongen wordt het ganse EU-grondgebied te verlaten. In dat geval zou hem het effectieve genot ontzegd worden van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dat is een schending van artikel 20 VWEU.

Het tijdstip waarop de afhankelijkheidsrelatie ontstaat (= vóór of na het opgelegde inreisverbod) is niet van belang voor het bekomen van een eventueel verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU. In de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de belangen van de betrokken Unieburger.

Indien verzoeker zou dienen terug te keren naar haar herkomstland, zou dit de facto betekenen dat de heer B. en de meerderjarige dochter van verzoeker ook het land zullen dienen te verlaten om zich bij verzoeker te voegen. In dat geval zou de Unieburger ontzegd worden van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: nl. het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dit is zoals hoger gezegd een schending van artikel 20 VWEU.

Het is evenmin relevant of het inreisverbod al dan niet definitief was op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging.

Het HvJ oordeelde dat het bovendien irrelevant is of het inreisverbod werd opgelegd omwille van het niet voldoen aan een eerdere terugkeerverplichting, om de aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking te nemen. De niet-in aanmerkingname van een aanvraag gezinshereniging is immers steeds in strijd met art. 20 VWEU.

Wanneer het inreisverbod echter uitgevaardigd werd om redenen van openbare orde, stelt het HvJ wel dat de handhaving van de openbare orde en openbare veiligheid een uitzondering kan rechtvaardigen op het verblijfsrecht in hoofde van artikel 20 VWEU. Dat betekent dat het verblijfsrecht wel geweigerd kan worden, na een ten gronde onderzoek van de aanvraag gezinshereniging. Maar een dergelijke afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden moet, zoals steeds, strikt geïnterpreteerd worden. Dat betekent dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Dit is in casu niet het geval. Ook vereist een weigering van verblijf om redenen van openbare orde of openbare veiligheid steeds een concrete beoordeling van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel en de grondrechten.

Het middel is aldus ernstig en gegrond.”

3.1.2. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing onwettig is genomen omdat deze zich hoofdzakelijk steunt op de afgifte van een inreisverbod ten belope van drie jaar, genomen op 20 december 2019, met kennisgeving diezelfde dag. Niet wordt betwist dat de verzoekende partij haar gezinsherenigingsaanvraag indiende op 14 december 2020. Zij houdt voor dat haar gezinsherenigingsaanvraag zich steunt op een duurzame relatie met een Nederlandse partner W.B. (hierna: de referentiepersoon). Dit valt onder het toepassingsgebied van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat de voorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht omschrijft. De bestreden beslissing, met name de niet in overwegingname van de aanvraag tot gezinshereniging, van 15 maart 2021 is het resultaat van deze ingediende verblijfsaanvraag. Uit het betoog blijkt dat de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanhaalt.

Uit het administratief dossier blijkt dat het opgelegde inreisverbod van 20 december 2019 definitief is, na het uitspreken van het arrest met nummer 234 694 van de Raad op 31 maart 2020 (zie ook punt 1.5.). Het inreisverbod is niet gesteund op redenen van openbare orde.

3.1.3. Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.”

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit stelt:

“Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.”

Dergelijke bijlage 20 betreft echter niet meer dan de vormgeving van een beslissing waarbij de verwerende partij het recht op verblijf niet erkent.

De Raad wijst erop dat onder de weigering van erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging, ongeacht de benaming ervan (zie RvV 8 februari 2016, nr. 161 497 (drie rechters) met verwijzing naar RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831). De bestreden beslissing dient dus te worden beschouwd als een beslissing waarin de verwerende partij het recht op verblijf niet erkent.

Dergelijke beslissing dient normaliter te zijn vervat in een bijlage 20, conform artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit, dat samen gelezen met artikel 58 van hetzelfde besluit ook van toepassing is op de andere familieleden van een EU-burger, zoals omschreven in de artikelen 47/1 en 47/2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet stelt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Verder is de afgifte van een bijlage 19ter geen erkenning van een recht op verblijf.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet stelt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

De bestreden beslissing is niet enkel genomen op basis van deze bepalingen. De enige reden van het afwijzen van de gezinsherenigingsaanvraag is blijkens de bestreden beslissing gelegen in het feit dat de verzoekende partij onder een inreisverbod valt. De bestreden beslissing stelt duidelijk dat om een beroep te kunnen doen op artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet de verzoekende partij ook gerechtigd moet zijn op binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing verwijst enkel naar het inreisverbod ten belope van drie jaar. Uit de feitelijke motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins waarom de aanvraag is afgewezen op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Concreet gaat de bestreden beslissing enkel in op het bestaand inreisverbod.

De bestreden beslissing gaat niet na of de verzoekende partij onder het toepassingsgebied van de artikelen 47/1 en 47/2 van de Vreemdelingenwet valt, gaat niet na of er een duurzame relatie bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon en bespreekt evenmin, daargelaten de vraag of het arrest *K.A.* van het Hof van Justitie in onderhavig geval van toepassing is, of er afhankelijkheidsbanden bestaan tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van die aard dat de referentiepersoon zijn recht van vrij verkeer niet kan uitoefenen. Een verwijzing naar het uitgesproken arrest over het inreisverbod, gekend onder nummer 234 694 van 31 maart 2020, volstaat niet omdat dat oordeel over het al dan niet proportioneel zijn van de genomen maatregel (inreisverbod) niet noodzakelijk eenzelfde beoordeling vergt dan het bestaan van een duurzame relatie. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het voormelde arrest zich niet uitsprak over de aldaar aangevoerde schending van onder meer artikel 8 van het EVRM. In dat arrest nr. 234 694 werd geoordeeld:

“2.2.3. In zoverre verzoekster nog een schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht en van het vermoeden van onschuld dringt ten slotte de vaststelling zich op dat elke uiteenzetting ontbreekt over de wijze waarop verweerder door het nemen van de bestreden beslissing deze bepalingen en beginselen heeft miskend. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk”

De Raad sprak zich niet ten gronde uit omdat een precieze uiteenzetting van de wijze waarop deze artikelen werden geschonden ontbraken. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing of actuele gegevens zijn nagegaan en of de relatie tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon dezelfde beoordeling vergt als ten tijde van het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (20 december 2019).

De bestreden beslissing stelt:

“In het verwerpsarrest van de Raad van Vreemdelingenbewtisting van 31.03.2020 werd reeds gesteld dat het inreisverbod van drie jaar in hoofde van betrokkene, rekening houdend met de aanwezigheid van Dhr. B. en betrokkenes meerderjarige dochter op het grondgebied, niet disproportioneel is ten aanzien van betrokkenes recht op een gezins- of privéleven.

Op grond van bovenstaande vaststellingen kan worden geconcludeerd dat u België kan verlaten om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te bekomen dewelke slechts een tijdelijke scheiding van Dhr B. met zich meebrengt en hem er niet toe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied in zijn geheel te verlaten.”

Verder is het niet betwist dat de referentiepersoon een Nederlander is en dus een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in België. De bovenstaande redenering in de bestreden beslissing gaat tekort door de bocht.

De verzoekende partij stelt:

“Verwerende partij is klaarblijkelijk de mening toegedaan dat ze de aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking kan nemen en zodoende het afgeleverde attest van immatriculatie als onbestaande kan beschouwen middels een simpel schrijven (in plaats van een bijlage 20) wegens het bestaande inreisverbod.

Evenwel stelde de RvV in haar arrest nr. 135.627 dd. 19.12.2014 dat DVZ niet louter naar een eerder opgelegd inreisverbod kan verwijzen als motivering om de ingediende verblijfsaanvraag als familielid van een burger van de Unie niet in aanmerking te nemen.

Ook in het arrest nr. 139.567 dd. 26.02.2015 en het arrest nr. 140.920 dd. 12.03.2015 wordt hetzelfde over een verblijfsaanvraag van een familielid van een Belg geoordeeld.

DVZ moet de aanvraag gezinshereniging onderzoeken en kan deze alleen overgaan tot een gemotiveerde weigering omdat de wettelijke voorwaarden niet zijn voldaan, of omdat er fraude, misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde is.”

De verzoekende partij kan in dit geval gevolgd worden in haar stelling dat enkel het loutere bestaan van een inreisverbod niet afdoende is om haar gezinsherenigingsaanvraag te weigeren.

De Raad kan uit de bestreden beslissing niet duidelijk afleiden of de bestreden beslissing gebruik heeft gemaakt van het arrest *K.A.* van het Hof van Justitie van 8 mei 2018, C-82/16, daargelaten de vraag of

het arrest *K.A.* in dit geval toepassing vindt. De verwijzing naar het uitgesproken arrest over het inreisverbod, gekend onder nummer 234 694 van 31 maart 2020, doet dit vermoeden.

Daargelaten de vaststelling dat *in casu* de referentiepersoon een Unieburger is die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend en de vaststelling dat het gegeven definitieve inreisverbod niet is gesteund op redenen van openbare orde, heeft de Raad van State in haar arrest van 3 april 2020, met nr. 247.370, geoordeeld dat:

“10. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft nadien in antwoord op een prejudiciële vraag in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K.A. en anderen tegen België, gesteld dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, “aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”. Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten. Anders dan verweerder voorhoudt en in het bestreden arrest wordt aangenomen, heeft het Hof dus uitdrukkelijk de voornoemde praktijk in beginsel toegelaten voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging.

Het Hof onderzoekt in het voornoemde arrest van 8 mei 2018 wel of artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen de voormelde praktijk en het oordeelt dat dit inderdaad het geval kan zijn. Het Hof stelt meer bepaald “dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd”.

11. Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich echter beperkt tot de algemene vaststelling dat een inreisverbod geen rechtsgevolgen heeft zolang de betrokkene het grondgebied niet heeft verlaten en dat een inreisverbod in die situatie geen grond kan vormen om een aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking te nemen.

In het bestreden arrest is geen uitspraak gedaan over de vraag of te dezen een onderzoek was vereist is het licht van artikel 20 van het VWEU en of dat onderzoek in voorkomend geval voldeed aan de vereisten van deze verdragsbepaling.

12. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de artikelen 1, 8°, 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet iuncto de artikelen 3.6 en 11 van richtlijn 2008/115/EG heeft geschonden door op algemene wijze te oordelen dat een inreisverbod geen gevolgen kan hebben voor een aanvraag tot gezinshereniging indien de vreemdeling sinds dat inreisverbod het grondgebied niet heeft verlaten.” (eigen onderlijning)

Daargelaten de vaststelling dat dit arrest handelt over een geval waarin de referentiepersoon geen recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, wat *in casu* niet het geval is, blijkt dat zo een gezinsherenigingsaanvraag wordt geweigerd omwille van het loutere bestaan van een inreisverbod. In elk geval moet de Raad een *“uitspraak {doen} over de vraag of te dezen een onderzoek was vereist is het licht van artikel 20 van het VWEU en of dat onderzoek in voorkomend geval voldeed aan de vereisten van deze verdragsbepaling”*.

Naar analogie is de bestreden beslissing niet afdoende in haar beoordeling dat enkel het gegeven inreisverbod volstaat om de gezinsherenigingsaanvraag af te wijzen. Zo een inreisverbod een grond vormt voor de weigering van de gezinsherenigingsaanvraag moet een onderzoek naar de toepassing van artikel 20 van het VWEU verricht worden.

Artikel 20 van het VWEU stelt:

“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen. Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.” (eigen onderlijning)

Artikel 21 van het VWEU stelt:

“1. Iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

2. Indien een optreden van de Unie noodzakelijk blijkt om deze doelstelling te verwezenlijken en de Verdragen niet in de daartoe vereiste bevoegdheden voorziet, kunnen het Europees Parlement en de Raad, volgens de gewone wetgevingsprocedure bepalingen vaststellen die de uitoefening van de in lid 1 bedoelde rechten vergemakkelijken.

3. Ter verwezenlijking van dezelfde doelstellingen als in lid 1 genoemd en tenzij de Verdragen in de daartoe vereiste bevoegdheden voorzien, kan de Raad, volgens een bijzondere wetgevingsprocedure, maatregelen inzake sociale zekerheid en sociale bescherming vaststellen. De Raad besluit met eenparigheid van stemmen, na raadpleging van het Europees Parlement.”

“(…)2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven; (...)”

(eigen onderlijning).

In artikel 21 van het VWEU, waarvan de schending niet is aangevoerd, wordt overigens het recht op vrij verkeer opnieuw bevestigd.

Verzoekende partij kan, gelet op het voorgaande, worden bijgetreden waar zij lijkt te willen stellen dat er geen juridische grondslag is om te kunnen besluiten dat het loutere bestaan van een inreisverbod aan de basis kan liggen van de beslissing om haar verblijfsaanvraag niet in te willigen. Zelfs in het geval dat het arrest *K.A.* van het Hof van Justitie van toepassing is, kan uit de bestreden beslissing geen onderzoek naar een afhankelijkheidsrelatie worden vastgesteld. Evenmin kan uit de bestreden beslissing worden vastgesteld of de verzoekende partij beantwoordt aan de voorwaarde van het hebben van een duurzame relatie met de referentiepersoon.

In de hierboven beschreven mate zijn de procedures, zoals vastgesteld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, niet gevolgd en zijn de motieven niet afdoende en kan geen correcte beoordeling worden vastgesteld.

Dit gegeven leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen moeten niet worden onderzocht.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 maart 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN